

aan God het
geroepen op
zich niet lan-
kelijke zonde
moelijke, maat-
de ontdekt is, is
terstond mede
dat deze leden
de kerkelijke
veg. insloegen,
ze zeer dikwijls
ziet denkbeeld
wijze waarop

ruim hun het
Was niet het
reke gebleven,
d van het leven
Ja, waren niet
k, die de op-
geprent, door
htig?
te ontwaakte,
noodige kennis
n onder valsche
in dit, op hun
elen naar hun
poging om tot
ching van meer
och heeft de
lf oorzaak van
it recht om aan
wij te maken.
den kerkeraad
de conscientie
oen niet altoos
allerlei onder-
aan dese leden
hun doen, dan
le bleef aan-

1834 of kort
te van de leden
e bedenkelijke
kken geweest.
den regel sels
idig tegen hen
n smaad over-
dat deze belij-
eide wijze er
lven weer een
en, en aan de-
isten ze een
d te verleen.
e na een zon-
eindelijk uit
st, plotseling
wakker en op
u thans weer

egcijferen, en
entie God-ver-
e gewerkt was,
een kerkeraad
an zichzelven
tegenover het-
verwaarloosde,
drongen leden,
gens er zonder
oetmoedigen
om met volle
l kwam, weer
geraken.
arom den ver-
tot bekeering
met hoogheid
zeld; maar dat

naar is aange-
bovenstaande
standpunt zij
sonde van ze-
as ligt, en de
amen, oorzaak
insel met oot-
orden, zal het
en.
loovigen niet,
ente nooit ge-
litten van hun
i, zoo ware het
de Roomsche
eerden.
meerd begin-
gevolg van de
stand kwam,
gezoekt. En
p den kerke-
pogingen aan
ken kerkelijke
orden; en 2°.
o reformatie
r broederlijke
in zuiverder

pen, dat van
zijde aan de
vergadering,
daagt, eene

er, dat 1°. de
l was; 2°. de
sche Gerefor-
ar ontmoette;
aangenomen;
59 wierd los-

waarop des-
in ineensmel-
porzetting der
n Christelijke
was; en 2°. de
van de Die-

ereformeerde
dan blijft de
, en kan niet
schelijk zijn,
boden wierd,

om om aan dezen draad voort te spinnen.
Want wel is het geschil uiterst teeder
van aard, en liggen er op den weg dien
men over moet, allerlei voetangels en
klemmen.

Maar de liefde maakt vindingrijk, en hoe
meer beiderzijds maar alle gedachte van men-
schelijke hoogheid wegvallt, verootmoedig-
ing de grondtoon wordt, en de drang
om naar Gods gebod kerkelijk saam te won-
nen toeneemt, des te rijker zal ook de kans
blijken, dat de bede van al Gods ingeleide
kinderen aan de ééne zoowel als aan de
andere zijde, verhoord wordt.

In de afgelopen week zijn te Amster-
dam de saamkomsten der *inwendige zen-
ding* gehouden.

Geheel gezond is de opvatting, die aan dezen
naam ten grondslag ligt, niet. Immers die
naam voedt de valsche voorstelling, alsof het
verwaarloosde deel der kerkelijke bevol-
king met de heidenen op één lijn ware te
stellen. Er zijn dan heidenen in de Oost
en heidenen bij menigte in Amsterdam en
Rotterdam, en naar deze beide soorten van
heidenen gaat de zending uit; en 'inwen-
dig' is dan die zending, die het verlorene
in *eigen bezem* zoekt. Dus een niet-reken-
nen met den Doop.

Ook het begrip van *zending* is hierbij
vervalscht. Zenden kan in tweeërlei zin
geschieden. Of *plaatselijk*, zoodat het is
zenden van hier uit naar een land dat
verre ligt. Of *autoritair*, zoodat het be-
doeld: gezonden door een hogere auto-
riteit; om een last uit te voeren; in den
zin van een *afgeant*. Nu beduidt in de
uitdrukking 'inwendige zending' dat woord
zending intusschen noch het een noch het
ander. Het heeft geen *plaatselijken* zin, want
men gaat niet naar buiten; en geen *auto-
ritairen* zin, want ze geschiedt meest door
particulieren, *zonder lastbrief*.

Feitelijk is ons 'inwendige zending'
dan ook niets dan eene vertaling van het
Engelsche 'mission'. In Engeland, waar
het Methodisme de beginselen verzwakt heeft,
en de Doop een pure vorm werd, stelde
men de 'mission' in Londen zelf eenvoudig
naast de 'mission', die uit Londen
naar de Indiën toog. En met het Metho-
disme hebben ook wij dezen naam overge-
nomen.

Zonder critiek kan deze zaak dus niet
ter sprake komen. Er moet steeds op ge-
wezen, dat een gedoopt lid der kerk, hoe
ver ook afgedwaald, nooit op één lijn mag
gesteld met de *fetisch*-aanbidders in Afrika;
en evenzo moet steeds het besef levendig
gehouden, dat de plicht om de gedoopte
leden der kerk te onderrichten in den weg
der zaligheid en in hun nooddrift ter hulpe
te komen, in de eerste plaats op de op-
zieners en armverzoers rust.

Maar toch belet deze critiek ons niet, om
hartelijk te sympathiseren met hetgeen deze
broeders en zusters bedoelden.
De kerkelijke toestanden zijn door de
rampalige ideeën der 'volkskerk' derwijls in het
ongereede geraakt, leugenachtig geworden,
en tot een aansluiting gesteld, dat feitelijk
het heidendom wel terdege weer op het
kerkelijk erf is ingebroken.

De Doop is door de ontstentenis van de
kerkelijke discipline derwijls onthelld en
misbruikt, dat men bijna weer geheel in
de Roomsche idee van den Doop, niet gelijk
Augustinus en Thomas van Aquino dien nog
altoos min of meer aan het geloof binden,
maar gelijk die praktisch leidde tot een
doopen van al wat in het Doophuis komt,
terugtook.

En ook de opzieners der kerk schoten
derwijls in plichtsvulling en beschikbare
kracht te kort; en de Diaconie leidde zulk een
traag en onaanvaardig leven; dat het ambt
der geloovigen gerequireerd kon worden.

We gaan dan ook allerminst mede met
hen, die, om de critiek waaraan deze in-
wendige zending zich blootstelt, haar bedrijft
wenschen tegen te werken.

Integendeel, we moedigen dit aan, en
danken er God voor, dat er mannen en
vrouwen zijn, die door drang van barm-
hartigheid gedreven, zich ontfemen over
de duizend noden, die om redding schreien.

Waar de Priester en de Leviet voorbij-
gaat, helpe de barmhartige Samaritaan.
Toch betwijfelen we, of de inwendige
zending goed doet, met op haar algemeene
saamkomsten ook hen toe te laten, die
openlijk den Christus verwerpen, gelijk
nu weer meer dan één Socialist aan de
debatten deel nam.

Elke samenkomst moet uitgaan van een
gemeenschappelijk beleden beginsel; en hier
mocht dit beginsel geen ander zijn, dan dat
alleen door het Evangelie de zegen van den
Christus reddend kan optreden tegenover
de zedelijke ellende, waaronder zoo vele dui-
zenden gebukt gaan.

Kerkelijk behoort de band niet te zijn,
mits ieder uit zijn eigen kerk en met de
belijdenis zijner kerk kome.

Nu daarentegen loopt men gevaar, om
af te glijden naar het humanitaire standpunt,
en de vraag, of de Christus wel de eenige
redder der menscheit is nog als probleem
in discussie te brengen, gelijk feitelijk ge-
schied is.

Dit nu moge aan de vergadering iets
pikants geven, maar het breekt de kracht
en heft elk denkbeeld van 'zending' te
eene male op.
Hoe verzwakt men toch dit woord 'zen-
ding' ook opvatte, er zal toch wel altoos
dit ééne in moeten overblijven, dat de
handelende persoon zich door de liefde
Christi gedragen en gemachtigd gevoele.
Laat daarom, zouden we zeggen, zulke
bijeenkomsten de deuren zoo wijd mogelijk
openzetten voor een iegelijk, die in den
naam van den Heere Jezus binnen wenscht
te komen, maar laat men de deuren sluiten
voor wie den Naam van den Heere Jezus
openlijk verwerpt en bestrijdt.
Zoo alleen is er een gebod in den Naam

des Heeren Jezus mogelijk, en zoo alleen
mag de zegen des Heeren ingewacht.

Wil men ook een publieke samenkomst
met andersdenkenden houden, het zij zoo;
maar dan in een aparte meeting; niet in
de samenkomst zelve.

Van meer dan ééne zijde wordt ons de
vraag gedaan, waarom we geen gevolg
geven aan ons aangekondigd voornemen,
om critiek te leveren op de dusgenaamde
stellingen van Dr. Hoedemaker, die we
indertijd in ons blad overdraken.

Het antwoord op die vraag is door ons
reeds gegeven; maar wordt, zij het ook
niet zonder moeite, hier breder, nu men
het verlangt, door ons herhaald.

Dr. Hoedemaker had steeds zijn reserves
gemaakt, en was daardoor vrij man geble-
ven, om, toen de broeders in Doleantie
gingen, niet met hen mee te gaan.

Toen echter het Conflict te Amsterdam
zoo fatale wending nam, had hij zichzelven
desen pas afgesneden, door te schrijven op
blz. 29 van *Machtsvertoon en Wettig Gezag*:

Welnu, laat mij u zeggen, dat gij, afgeschei-
den van alles wat reeds door mij is ontvouwd,
onmogelijk een afwachting houding kunt aan-
nemen, al mocht de broederliefde u niet dwin-
gen u aan de zijde der afgezette broeders te
scharen. *Uit zelfbekend nocht gij dit doet!*

Reeds 'broederliefde' verbood toen, naar
zijn zeggen, zelfs het aannemen van een
afwachting houding; en bovendien 'eigen
belang'.

Wie dezen raad aan anderen gaf, sneed
zichzelven hiermee den pas af, om zelf an-
ders te handelen.

Toch geven we toe, dat in datzelfde
vlugschrift ook weer andere uitspraken
voorkwamen, waarin Dr. Hoedemaker met
de andere hand terugkam, wat hij met de
ééne gegeven had. Niemand zou dus zijn
zedelijken ernst in twijfel hebben kunnen
trekken, alleen om het feit, dat hij zijn
broeders toch in den steek liet.

Slechts op één punt had Dr. Hoedema-
ker zich voor de toekomst als man van
ernst en eerlijk persoon gebonden, *hij kon in
geen geval onder de Synodale organisatie
meer als predikant optreden*.

Immers op het bekende argument, dat
men onder de Synodale organisatie toch
vrij bleef, om te prediken en zieken te be-
zoeken, had hij fier en duidelijk geant-
woord op blz. 9:

Men catechiseert, men doopt, men preekt,
men stemt als te voren. Offers worden gebracht
op het erf, dat het broederbloed heeft ingedron-
ken. Vrome woorden worden gesproken, waar-
door, tenzij God het verhoede, zelfs de uit-
verkorenen zonden worden misleid! 1). Maar
het licht der waarheid gaat onder. De glans
wordt schemering, de schemering atikdonkere
nacht.

Gij hebt stilzwijgend eene voorwaarde aan-
vaard, die, hoe gij haar ook benoemt of ver-
bloemt, niets anders behelst dan dat gij uw
Heer OPENLIJK ZULT VERLOOCHENEN.

En op pag. 15:

Men is NIET vrij zijn ambt als 'Opzieners'
naar de instelling van Christus te bedienen.

Evenzo op pag. 26:

Gij kunt uwe bediening onder de Organi-
satie van 1816 niet naar behoren waarmaken.
De uitkomst heeft het bewezen.

En eindelijk op pag. 29:

Ik wijs slechts op ééne zaak en zou vele
andere ter sprake kunnen brengen. Maar op
die ééne wordt gij ook door den Synodalen
maandbrief gewezen. Gij hebt eene belofte af-
gelegd, om 'de verordeningen der kerk geoor-
zaakt te zijn', en zult haar bij uwe eerste-
vondende verplaatsing moeten herhalen. Te goe-
der trouw deedt gij dit. Maar die belofte bindt
u aan hetgeen in duidelijken strijd is met het
Woord van God, en nu moge die belofte, zooals
ik hierboven ontwikkelde, geen kracht hebben
om u tot ontzetting aan uw Heer en Koning te
dwingen. *Hij (Jezus namelijk) richtte toch, dat
gij Hem niet VERLOOCHT.*

Hiermee was dus uitgesproken, dat men
onder de Synodale organisatie zijn ambt
niet kan bedienen, zonder den Christus
openlijk te verloochenen.

Toen dan ook Dr. Hoedemaker desniet-
tegenstaande de bediening des Woords te
Nijland op zich nam, en de vereischte be-
lofte aflegde, hebben we hier terstond op
gewezen, als blijkt, dat hij met zijn ver-
leden brak, en nu zelf deed, wat hij gequa-
lificeerd had, als een openlijke verloochening
van den Christus.

Een ontzettende zaak!

Toch gaven we destijds de hopen nog
niet op, dat Dr. Hoedemaker tot deren stap
was overgegaan met het heilig en ernstig
voornemen, om nu op zijne wijze te toonen,
hoe men dan wel zich aan deze organisatie
ontworstelen moet.

Doch daarna kwam, helaas, het fatale
beroep naar Amsterdam, en het nog fataler
feit, dat Dr. Hoedemaker dit aannam.

Fataal was deze benoeming, omdat ze
niet kon zijn uitgebracht, tenzij de Syno-
dalen de overtuiging hadden gewonnen, dat
Dr. Hoedemaker hun man was geworden.

En nog fataler de aanneming van dit
beroep, omdat Dr. Hoedemaker hierdoor
sanctioneerde wat hij zelf als 'broedermoord'
en het 'vergielen van broederbloed' ge-
kenmerkt had, en zitting ging nemen in
een tegenkerkeraad, die uit de afzetting
van de z.i. wettige opzieners was voortge-
komen. Hij schreef toch op blz. 24:

Vijf en zeventig Opzieners van de Kerk des
Heeren zijn dan afgezet!
*De Amsterdamse Kerkeraad is afgezet.
De Amsterdamse gemeente is in hare wet-
tige vertegenwoordiging, door een onwettig
GEZAG getroffen.*

1). Matc. 13: 24.

En in het *Naschrift* voegde hij er aan
toe:

De afgezette Opzieners hebben het Synodale
juk afgeworpen.

Dat was te voorzien! Zij hebben besloten
zich als Kerkeraad der Ned. Geref. Kerk te
Amsterdam te handhaven.

Daarvoor zij de Heere geloofd!

De Synode heeft hun toegedicht, dat zij
zich de formatie van eene Kerk in de Kerk
ten doel stelden. Velen hebben misschien met
mij gevreesd, dat het in de practijk, d. i. on-
der den drang der omstandigheden, hietoe zou
moeten komen.

Dit zou vanzelf geweest zijn het organiseren
van heiligen in de Kerk reeds tot de belij-
denis der waarheid was teruggekeerd en de
halve, onder welke benaming ook, een daad
van afscheiding, een prijsgeven van datgene,
waarop men jaar in jaar uit had gehoopt —
de *Reformatie der Kerk*.

Ofschoon mij onder het afdrukken van dit
vlugschrift de tijd ontbrekt, zelfs voor een
vluchtige lezing van de actestukken, voorkom-
mende in de *Herant* van heden, acht ik mij
na de perimentie verklaring, dat zij de verlos-
sing niet van een deel der gemeente, maar van
de geheele gemeente beoogen, ten zwaarte ver-
plicht, hartelijke instemming met hen, in dezen
te betuigen.

Het zou ontzout zijn, de warme uitlating
van het broederhart terug te houden, en de
gezwaneerde houding te wijgen aannemen,
waaraan zelfs dit vlugschrift nog blijven gaf.
Met een gevoel van blijdschap en dankbaar-
heid heb ik ditmaal de leaders in de *Herant*
gelezen.

Want wel volgde hierop, naar Dr. Hoedema-
kers vaste gewoonte, weer een reeks
reserven; maar deze reserven kunnen niets
aandoen aan het feit, dat hij na 16 Decem-
ber 1886 officieel aan den kerkeraad der
Ned. Geref. kerk geschreven heeft, en
dien als kerkeraad heeft erkend.

Staan de nu tegenover een man, die open-
lijk uitsprekt, dat het Woord onder de
Synodale organisatie te bedienen niet kan
*zonder openlijke verloochening van den Chris-
tus*, en die nochtans onder deze organisatie
het ambt aanvaardt; alsook tegenover een ge-
tuige, die de afzetting van den Amster-
damschen kerkeraad 'het vergielen van
broederbloed' 1), en 'broedermoord' 2),
noemt, en nochtans zitten gaat op de
plaatsen, die door dezen 'broedermoord'
ledig zijn geworden, — verbiedt trouw aan
den Christus, verbiedt zedelijke ernst, en
verbiedt de eere van ons ambt ons, op de
publieke markt het debat met hem voort
te zetten.

Had Dr. Hoedemaker het besluit geno-
men, om niet met ons mede te gaan, en des-
noods broederlijke critiek op onze hande-
lingen te oefenen; en voorts als 'dolerend
lid' geleden en gewacht, de positie ware
een geheel andere geweest.

Dit ware geweest overeenkomstig zijn
eigen advies op bl. 27:

Beter, verreweg beter ware het u geweest,
als *dolerende leden* te blijven bidden en ar-
beiden, *buiten het ambt*, totdat het oogmerk
van handelen en misschen van lijden dra-
was, dan nu te vernemen en te ondervinden,
zooals gij het dikwerf vernomen en dikwerf
ondervonden hebt, dat het zijn in den Ker-
eraad slechts tot schade was voor uw geestelijk
leven.

Nu hij daarentegen zijn eigen stellige
verklaringen in het aangezicht slant, en
publiekelijk doet, wat hij als gruwelijke
zonde zwoelsprekend op de kaak heeft
gesteld, is er voor wie ernstig handelen
willen, geen andere houding denkbaar, dan
stille te zijn, leed te dragen over zoo
diepen val van een eens geminden broeder,
en voorts te *zwijgen*; afwachtinge wat God
de Heere misschien vroeg of laat in de
conscientie werkt.

KUYFER.

Mit de Pers.

In haar redactioneel gedeelte zegt de *Basin-*

Eene der liefdelijke gevolgen van onze kerkelijke-
genootschappelijke eenheid is ontegenzeggelijk onze
Zendingarbeid in de Heidenwereld.

Wanneer er in Nederland niet was ééne Christelijke
Gereformeerde kerk, zou het moeilijk vallen, is on-
mogelijk, zijn leeren te hebben in de Heidenwereld,
en Zending onder de Heidenen anders dan in den
vorm van particuliere genootschappen.

Want wel kan men, als men de dingen heel prin-
cipieel en ideaal opvat, de mogelijkheid zich denken,
dat elke plaatselijke kerk een of meer dienaars des
Woords uitzendt om den Heidenen het Evangelie te
verkondigen; maar toch zal men ook weder moeten
opgeven, dat, volgens de Kerkorde, de examinate en
approbatie van de dienaars des Woords niet staat in
de bevoegdheid van elke plaatselijke kerk, maar bij de
Classieke vergadering.

De plaatselijke kerk kan iemand ter examinate aan-
bieden. Hem zenden, in zijn onderhoofd voorzien.
Maar zonder examinate en approbatie van de Classis,
kan iemand, in de Gereformeerde kerk, nooit zijn een
wenig dienaar des Woords.

Althans in eene goddende kerk. In tijden van strijd
en beroering, veelal met de reformatie gepaard gaande,
gaat niet altijd alles zoo het behoort. Dan geschiedt
wel eens iets, wat niet behoort te geschieden, maar
dat, eenmaal geschied zijnde, daarna niet ongedaan
gemaakt kan worden of behoort te worden.

Afwijkingen van den goeden regel kunnen uit de
omstandigheden verklaard, zelfs, tot op zekere hoogte,
geoorloofd worden; maar als regel ze te laten
geiden, of er bewijlskracht aan te ontleenen, mag nooit
geschieden.

Hier wordt het dus voorgesteld, alsof de
zending van kerkwege onmogelijk zou zijn,
bijaldien de Christelijke Gereformeerde kerken
niet collegiaaliter in één kerkgenootschap ver-
eenigd waren.

Mogen we de redactie verzoeken deze uit-
sprak nader toe te lichten?

We kunnen niet verstaan noch vatten, hoe
de redactie zóó iets naar *kan* schrijven, daar
hieruit toch volgen zou, dat er vóór 1869
nooit kerkelijke zending hier te lande bestaan
had.

En dit ware toch een algehele miskenning
van het werk onzer vaders en een al te kras
voorbijzien van de waarheid der historie.

Interessant is een schrijven waarop C. M.

in de *Basin* wijst. Het is een brief van Chi-
neesche Christenen aan hun Engelsche broe-
deren over den *opium*.

Daarin heet het o. a.

De Christelijke kerken van Inboorlingen uit Canton
wenden zich met eerbied tot de Christelijke kerken
van Engeland.

De jaar, toen wij onze gewone Nieuwjaarsmeeting
hielden, werden wij verblijd met een bezoek van een
Westerschen Evangelist. — Alfred S. Dyer — die ons
verhaalde, hoe de Christenen in Indië ten getale van
zeven duizend gebruik hadden gemaakt van de ge-
legenheid om, voordat de bepaalde tijd voor de her-
niening van het handelsverdrag in betrekking tot den
opium verlopen is, bij den uitvoerenden Raad en den
Keizer van China te rekwireren tot samenwerk-
ing van u over het opium in het afschaffen van den
opium-handel. Na ons dit medegedeeld was, werden
wij vervolgens aangespoord om deren brief te schrij-
ven, omtrentend door Vertegenwoordigers van al
onze kerken — om uwe kerken, leeraars, en onder-
wijzers, te verzoeken uwe krachten samen te spannen
en eenige voldoende middelen te beramen om deren
opium-voet weg te nemen.

Janen geleden reeds werd de heer Turner, daar-
getuige zijnde, andere goede daden, zich tot uw par-
lement om den invoer van opium naar China door
Britsche kooplieden te verbieden.

Alhoewel het gezocht niet is verleggen, de bewe-
ging om deze zaak mogen wij niet laten verslappen,
want de rampen, die de opium brengt, zijn talloos.

Verzoorloof ons om kortelijk wat duidelijker enkele
feiten bloot te leggen.

De invoer en verkoop van opium strekt zich uit tot
alle steden en dorpen des lands, terwijl de Chinees er
jaarlijks meer dan 125,000,000 gulden aan uitgeeft.
Door deze middelen worden alzo de rijken arm
gemaakt, en de armen ertoe gebracht om hunne
kinderen te verkoopen en de vloek openbaart zich
alzo in de verslapping van den rijkdom des lands.

Geleerden, landbouwers, kunstenaars en kooplieden
vertegenwoordigen de vaststaande en winstgevend
betrekkingen en beroepen onder het volk. Doch als
zij eens de opium gewoonte volgen, worden zij ver-
wekelelijk, krachteloos en traag in alle soort arbeid.
Alle landwerk verslapt, de zaken lijden, en de tijd
wordt verbrast. Er is geen erger kwaad dan dit, en
zijn vloek komt niet minder uit in de trapsgewijze
vernietiging van nijverheid en handel in het land.

Ons volk is oorspronkelijk in vergelijking met ande-
ren sterk en gezond, maar wanneer zij eenmaal de
opiumgewoonte hebben, worden zij louter ranke ge-
nooten en kunnen, om te versterken en goed uit te
rusten, eten noch slapen. Deze lichaamslijke verslapping
gaat over op hunne kinderen en kleinkinderen, en de
afnemende vloek wordt aldus ook gezien in de schending
van het gezondheidseigen der natie.

Wanneer iemand den opium heeft om te eten en zich
te kleeden, dan let hij op de regels en gewoonten
van maatschappelijke netheid, maar als hij opium be-
gint te schuiven verliest hij alle zelf achtung; en daar
geld elken dag moeilijker te krijgen wordt, gaat hij
tot oneerlijke middelen over om zijn onderhoofd te
winnen, en wordt tot op 't uiterste verlaagd, — zoo
komt de opium vloek ook uit in de verontziedelijking
der manieren en karakter des volks.

Terwijl deze euvels het Chinese volk ten prooi
maken, zijn de hielderplaten, die zij het Christelijk werk
in den weg leggen, niet weinig. Uw volk komt om
de leerstellingen van het Evangelie te prediken, welke
inderdaad de waarheid zijn, en uw werkelijke begeerte
is om velen tot het geloof te leiden: maar zij die
hen hooren zeggen: dat *belde opium en het Evangelie
Engeland gekomen zijn, weten den twijfel in zich
opheffen, of de dwaken dien uit in woorden, — dat
het Evangelie valsch is.*

Ook aan onze Regeering heeft dit stuklets
te zeggen.

Immers nog altoos draagt ook zij voor het
opiumkwaad een deel der zedelijke verant-
woordelijkheid.

KUYFER.

Correspondentie.

De replek van Ds. v. L. te Z. wordt ge-
plaatst in ons eerstvolgend nummer.

Officieele berichten uit de Ned. Geref. kerken.

Voorloopige Synode van Leeuwarden.

De kerkeraad der synodale kerk dringt er
zeer op aan bij kerkeraaden en classen om de
punten voor het agendum ten spoedigste in te
zenden, opdat te kunnen gepubliceerd worden
in de *Herant* en alzo voorwerpen worden voor
de overweging der broeders. Het agendum
zal met bekwaam speed worden opgemaakt,
vastgesteld en rondgezonden, opdat er nog
gelegenheid zij voor buitengewone classica ter
behandeling der aangegeven zaken, ook tot
voorlichting der gekozen deputaten ter Synode.

De kerkeraad bovengenoemd:
Dr. L. H. WAGENAAR, *praeses*.
W. C. V. MUNSTER, *scriba*.

De kerkeraad der Ned. Geref. gemeente te
Vreeswijk:
G. VAN DER VOORT,
ouderling.

De kerkeraad der Nederd. Geref. kerk te
's-Gravenhage, gezien hebbende het bericht,
dat in eene der Nederd. Geref. kerken de heer
Ravesteijn uit 's-Gravenhage optrad, om de
gemeente voor te gaan, wijst er bij dezen de
kerken en classen op, dat genoemde heer bij
den kerkeraad alhier niet bekend is, en ook van
onze classe nimmer bevoegdheid ontving tot
het houden van oefeningen.

De kerkeraad voornoemd,
J. C. SIKKEL, *praeses*.
W. VAN GEEST, *scriba*.

Buitengewone vergadering der classis
Arnhem c. a., gehouden 7 Mei in de
Oosterkerk te Arnhem.

Wegens afwezigheid van Ds. Franssen en
Ds. Gangel, opent Ds. Eisma de vergadering
met te laten zingen van Ps. 119 het 17 vers
en met het lezen van Openb. 1, waarop de
voorzitter een woord wijdt aan de nagedach-
tenis van wijlen Dr. Van den Bergh.

Na het gebed wordt Dr. Thomassen tot As-
sessor, Ds. Bakker tot scriba benoemd.

Aanwezijg zijn 20 kerken vertegenwoordigd
door 31 afgevaardigden.

Het advies der Deputaten Synodi in zake
Ds. Raman, wordt voorgelezen en de behande-
ling er van uitgesteld tot na de pauze.

Thans heeft de benoeming plaats van 2 af-
gevaardigden voor de voorloopige Synode te
Leeuwarden. De vergadering benoemt Dr.
Koster en Br. Thomassen en tot hunne se-
cundi Ds. Van Schelven en Br. Van Ginkel.

Besloten wordt de volgende vragen en voor-

stellen aan de voorloopige Synode in te zenden.

Naar aanleiding van een brief uit Velp:
1. Of het tegen de bedoeling van Art. 25
D. K. O. is, de beginselen toe te passen die
uitgesproken zijn op het convent te Werel
(cap. V de Diaconie 5, 6, 7) en indien niet,
welke maatregelen moeten dan genomen wor-
den, om aan het aldaar uitgesprokene uitvoe-
ring te geven.

2. De gecombineerde classis Arnhem c. a.
dringt er bij de Synode op aan, het rapport
omtrent de Diaconie (Acta voorl. Synode 1.
ged. pag. 57) thans in overweging te nemen
en vooral haar aandacht te wijden aan het
praeadvies in genoemd rapport, omtrent het
voorloopige verbinden van diaconale aan clas-
sicale vergaderingen, eventueel aan Particuliere
Synoden.

Naar aanleiding van een brief uit Renkum:
De Synode spreke uit welke bijbelmismen
betrouwbaar zijn welke niet.

Naar aanleiding van een brief uit Dieren:
Kan correspondentie aangeknoopt worden
met een kerkeraad der Chr. Geref. kerk die
opgetreden is na reformatie (door doleantie)
en die thans correspondentie zoekt.

De brief uit Winterswijk